

STEVAN RAIČKOVIĆ

Dűlőút

*Délibáboddal még sokáig játszhasz,
napszitta, sárga dűlő.*

*Oldalt: mocsár, megannyi hulló,
csobbanó béka és méla nádas.*

*Mi konokul erre ballagunk még,
mert sejtjük: túl mindezen —
búza, rozs, jó szerelem,
valami virág, valami szent még...*

*Ó, tudjuk, mi mindent tartogat
még e nyári útszelet:
port, szendergő vérebet.*

*S ott messze — talán egy vér pipacs.
Ó, tudjuk mi, tudjuk, mit kapunk,
de mégis ballagunk.*

A Néva sugárúton

*Néva sugárút: vize tükrén
hid mereng és oroslán strázsál.
Szelíd lélekkel így még sosem álltál
magadban, ilyen büszkén, de törpén.*

*Ni: a mélyben arany toronygomb hallgat.
(Az én szívem süt át az éj homályán.)
Búza s pipacs között most mintha látnám
szláv önmagam, amint messze ballag.*

*Beásva, de már béklyóm levetve,
fölszegett fejvel én növekszem, én,
baldog könnyeimmel fűrösztve?*

*Könnyű zsákmány — nézd, mellem kitárom,
bronz oroslán, karmoddal tépjél belém:
ha már egyszer sírni kell, hát fájjon.*

Kép a szülői házban

*Ó, az a kép szobánk magas falán,
a rideg és már-már puszta házban:
ön-szín út, két nagy fa egymagában,
s egy bús szekér, mely most is áll talán.*

*Egy folyó is volt a képen (halott meder):
ezüst főveny, homok, vén rönkök odva,
és furcsa fény — se nap, se alkony-óra,
amint a lomb szitáján lassan átpereg...*

*S felöltik még egy árnyas, enyhe róna,
melynek nem árt a zajgó nagyvilág,
s hol megpihen a városok lakója.*

*A képet még egy emlék lebbenti át:
felhő, piros tető, kerítéslécek...
S az egész hol méla gyász, hol drága élet.*

(Fehér Ferenc fordításai)

Stevan Raičković szerb költő nemzedéktársai között azon kevesek egyike, akik háború utáni indulásuktól mindmáig hívek maradtak költői világukhoz: stílusáramlatok és formabontó irányzatok váltakozásai között életélményéből és életérzéséből tevődő költészetének világát tágitja újabb és újabb verseivel. Hagyomány- és formatisztelő, de sosem eredetiségének rovására. 1928-ban született, Belgrádban él, egy könyvkiadó vállalat szerkesztője. Legújabb verskötetei: *Stihovi* (Verselek), 1964; *Prolazi rekam ladja* (Hajó úszik a folyón), 1967. Válogatott verseinek kötete: *Kamena uspavanka* (Kőkemény altatódal), 1963.

MATIJA BEČKOVIĆ

Az elítélt dala

*A váratlanul szabadlábba helyezett elítélt
csak áll a börtön előtt a gyöpön s a napot elfödi karja.
Mint valami vendég, akire nem számított senki,
villámcsapásként robbant ide s magára vonta minden tárgy figyelmét.
Az egész föld ott van a talpa alatt,
de attól tart, hogy túlságosan kíváncsinak mutatkozik,
így hát épphogy csak körültekint.
Ebben az egypár lépésnyi körben arra lesz figyelmes,
hogy minden fűszál egymagában áll, és különbözőek.
Minden szálla, karistolás a falban, most szembetűnő számára és jelentős.
A legparányibb levél is
reá mered most összes arányaival.
Még egy lepke is észrevette,
s magából az égből szállt alá, hogy vállára üljön.
Az elítélt életében már régóta nem történt semmi jelentős,
s most zavart érez, hogy ilyen fontos személyiség lett.
Az elítélt sejti, hogy valaki kitaratóan követi,
s alig moccanja fejét, már látja is:
azok a napraforgók a közeli földekről figyelik,
előbb a kerítések mögül előkandikáló hosszú száruk,
majd a virágfejek!
Előbb a sárga szíromkaraj, majd a középütt sötétlő
nagy fekete magvak merednek reá!*